

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXV Nr. 10

octombrie 1957

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

CARACTERUL CREȘTIN

E caracterul creștinului se arată prin viața sa zilnică. Hristos zice: „Orice pom bun aduce roade bune; dar orice pom rău aduce roade rele“. Mîntuitorul Se aseamănă cu o viță ale cărei coarde sînt urmașii Săi. El spune lămurit, că toți cei ce vor să fie ucenicii Săi, trebuie să aducă rod; și apoi arată cum ei pot deveni coarde roditoare. „Rămîneți în Mine, și Eu voiu rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine“.

Apostolul Pavel descrie roadele pe care trebuie să le aducă un creștin. El spune că acestea sînt: „în toată evlavia, neprihănirea și adevărul“. Și iarăși zice: „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătața, facerea de bine, credințioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor“. Aceste virtuți prețioase nu sînt decît principiile legii lui Dumnezeu trăite în viața de toate zilele.

Legea lui Dumnezeu este singura măsură adevărată a desăvîrșirii morale. Această lege a fost exemplificată în chip practic în viața lui Hristos. El zice despre Sine însuși: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu“. Cerințele cuvîntului lui Dumnezeu nu sînt împlinite decît de această ascultare. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“. Noi nu ne putem plînge că n-am fi în stare să facem aceasta, căci avem asigurarea: „Harul Meu îți este deajuns“. Cînd privim în oglinda divină a legii lui Dumnezeu, vedem păcătoșenia peste măsură a păcatului, și starea noastră pierdută ca unii care am călcat legea. Dar prin căință și credință sîntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, și prin harul divin ni se dă destoinicia de a da ascultare poruncilor Sale.

Iubirea de Dumnezeu și de oameni

Cei ce au o adevărată iubire de Dumnezeu, vor da pe față o dorință adîncă de a cunoaște și a face voința Sa. Apostolul Ioan, ale cărui epistole vorbesc cu atîta îmbelșugare despre iubire, zice: „Aceasta este iubirea de Dumnezeu, ca să păzim poruncile Sale“. Copilul care iubește pe părinții Săi va arăta iubirea sa printr-o ascultare voioasă; dar un copil egoist și nerecunoscător va căuta să lucreze cît mai puțin cu puțință pentru părinții săi, dorind, în același timp să se bucure de toate privilegiile date celui ascultător și credincios. Aceeasi deosebire se vede și printre cei ce mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu. Mulți dintre cei ce cunosc că sînt obiectul iubirii și purtării Sale de grijă, și doresc să primească binecuvîntarea Sa, nu găsesc nicio plăcere în a împlini voia Lui. Ei socotesc cerințele lui Dumnezeu față de ei ca fiind o restricție neplăcută, iar poruncile Sale ca fiind un jug apăsător. Dar cel ce umblă cu adevărat după sfințirea inimii și a vieții, găsește plăcere în legea lui Dumnezeu, și se plînge numai că rămîne prea în urmă dela măsura cerută de poruncile Sale.

Ni s-a dat porunca, să ne iubim unii pe alții, după cum ne-a iubit Hristos. El și-a dat pe față iubirea Sa, jertfindu-și viața ca să ne răscumpere pe noi. Ucenicul cel iubit spune că noi trebuie să fim voioși a ne da viața pentru frați. Căci „oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El“. Dacă iubim pe Hristos, trebuie să iubim și pe cei care se aseamănă Lui în viață și caracter. Și nu numai atît, ci trebuie să iubim și pe acei care sînt „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“. Hristos a părăsit patria Sa cerească pentru ca să mîntuiască pe cei păcătoși, și a venit pe pămînt

ca să sufere și să moară pentru ei. Urmărind aceasta, El S-a trudit, a suferit și S-a rugat, pînă ce, — cu inima zdrobită și părăsit de cei pentru a căror mîntuire venise, — Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota.

Imitarea Modelului

Mulți dau înapoi cu groază dela o viață așa cum a trăit-o Mîntuitorul nostru. Ei simt că s-ar cere o prea mare jertfă pentru a imita Modelul, a aduce roade prin fapte bune, și a îndura apoi cu răbdare cosorul curățitor al lui Dumnezeu, pentru ca să poată aduce mai mult rod. Dar cînd creștinul se socotește numai o unealtă umilă în mîinile lui Hristos, și se străduiește să-și îndeplinească cu credincioșie orice datorie, sprijinindu-se pe ajutorul făgăduit de Dumnezeu, atunci va lua jugul lui Hristos și va găsi odihnă; atunci va purta sarcini pentru Hristos, și le va socoti că sînt ușoare. El poate privi atunci cu curaj și încredere, zicînd: „Știu în cine am crezut, și sînt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat“.

Cînd întîlnim piedici în calea noastră și le biruim cu credincioșie; cînd întîlnim greutăți, și cîștigăm biruință în Numele lui Hristos; cînd, purtînd răspunderi, ne aducem la îndeplinire datoriile în Spiritul Domnului nostru, — atunci, într-adevăr, cîștigăm o cunoștință prețioasă despre credincioșia și puterea Sa. Atunci nu ne vom sprijini pe experiența altora, căci avem mărturia în noi înșine. Asemenea samaritenilor de pe vremuri, vom zice: „L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mîntuitorul lumii“.

Cu cît vom privi mai mult la caracterul lui Hristos, și cu cît vom avea mai multă experiență despre puterea Sa mîntuitoare, cu atît mai bine ne vom da seama de propriile noastre slăbiciuni și nedesăvîrșiri, și cu atît mai cu seriozitate vom privi la El, ca la tîria și Răscumpărătorul nostru. Noi n-avem nicio putere în noi înșine spre a ne curăți templul sufletului de întinăciuni; dar dacă ne căim de păcatele, pe care le-am făcut împotriva lui Dumnezeu și căutăm iertare prin meritele lui Hristos, El ne va dărui acea credință, care lucrează prin iubire și ne curățește inima. Prin credința în Hristos, și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, vom putea să fim sfințiți, și vom cîștiga astfel o destoinicie pentru a fi în societatea îngerilor sfinți și a celor răscumpărați și îmbrăcați în haine albe în împărăția mării.

Privilegiul de a fi una cu Hristos

Nu e numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin, de a păstra o unire strînsă cu Hristos, și de a avea o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci viața lui va fi rodnică în fapte bune. Hristos zice: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii mei“.

Cînd citim viața bărbaților care s-au deosebit prin evlavia lor, socotim adesea experiențele și înfăptuirile lor ca fiind prea departe spre a fi atinse de noi. Dar lucrurile nu stau așa. Hristos a murit pentru toți: și noi sîntem asigurați în cuvîntul Său, că El este mai voios a da Spiritul Sfînt acelora care Il cer dela Dînsul, de cum sînt părinții pămîntești de a da daruri bune copiilor lor. Profetii și apostolii nu și-au cîștigat printr-o minune un caracter creștin desăvîrșit. Ei au folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemîna lor: și toți cei ce vor depune aceleași eforturi vor dobîndi aceleași rezultate.

Rugăciunea lui Pavel pentru biserică

In epistola sa către biserica din Efes, Pavel le pune în față „taina Evangheliei“, „bogăția neprimitoare de cercetare a lui Hristos“, și apoi îi asigură de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală, zicînd:

„Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“.

Tot astfel scrie el și către frații din Corint, „către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus“: „Har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos“. Aceste cuvinte nu sînt adresate numai către biserica din Corint, ci la tot poporul lui Dumnezeu pînă la încheierea timpului. Orice creștin se poate bucura de binecuvîntarea sfințirii.

Apostolul continuă apoi, cu următoarele cuvinte: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire“. Pavel nu le cerea, să facă ceea ce era cu neputință. Unirea este un rod sigur al desăvîrșirii creștine.

În epistola sa către Coloseni, el arată iarăși privilegiile mărețe date copiilor lui Dumnezeu, zicînd: „Am auzit despre credința voastră în Isus Hristos, și despre dragostea, pe care o aveți față de toți sfinții... De aceea și noi, din

ziua cînd am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, că să-I fiți plăcuți în orice lucrare aducînd roade în tot felul de fapte bune, și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie“.

Măsura sfințeniei

Apostolul însuși se străduia să ajungă a ceeași măsură a sfințeniei pe care el o punea în fața fraților săi. El scrie către Filipeni astfel: „Dar lucrurile, care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespuse de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit; dar alerg înainte, căutînd să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Isus Hristos. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“. E o deosebire izbitoare între cuvintele îngîmfate, pline de îndreptățire de sine a acelora ce zic că sînt fără păcat, — și vorbirea cumpătată a apostolului Pavel. Cu toate acestea, curăția și credincioșia propriei sale vieți, îi dădea putere trebuincioasă ca să facă fraților săi astfel de chemări.

Voința lui Dumnezeu

Pavel nu se dă înapoi ca să scoată în lumină, la orice ocazie potrivită, însemnătatea sfințirii biblice. El zicea: „Știți în adevăr ce învățături v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cu cutremur, nu numai cînd sînt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cîntire și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu...“

El porunci lui Tit să învețe biserica spunîndu-le că deși trebuie să se încreadă în meritele lui Hristos pentru mîntuire, totuși harul divin, care locuiește în inimile lor, îi va călăuzi la o îndeplinire credincioasă a tuturor datorțiilor vieții. „Adu-le aminte să fie supuși

stăpînirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii... Adevărat este cuvîntul acesta, și vreau să spui apăsate aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintîi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!“

Pavel caută să întipărească în mintea noastră faptul, că iubirea este temelia oricărui serviciu primit înaintea lui Dumnezeu, cum și coroana harului creștin; și că numai în sufletul în care domnește această iubire, locuiește pacea lui Dumnezeu. El scrie: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragoste, care este legătura desăvîrșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl“.

LA GLASUL RUGII

D. POPA-TICU

*Spre noi, la glasul rugii Hristos și-ntoarce fața
Și chipu-I blînd, în suflet revarsă mîngîieri;
Revarsă din bogatu-I și nesecat tezaur
Balsamul mîntuirii spre cei ce-n privegheri
Cer viață de la Dinsul și nu aur.*

*De aceea, pleacă-ți fruntea și inima creștine!
Și ca o floare-n soare desfășură sufletul tău,
Dă voie ca lumina-I să-ți lumineze calea
Să calci mereu în viață în pas cu pasul Său
S-alini cu sîrg nevoile și jalea:*

*Să frîngi a pîinii hrană cu mîini neostenite;
Să-mparți din apa vieții pahar după pahar,
Să-ndrepti pe căi șerite pe cei pierduți în ceață
Să-ți fie glasul pașnic, pe buze să ai har
Să fii al omenirii ghid spre viață.*

*Spre om, la glasul rugii, Hristos și-ntinde brațul;
Și chipu-I blînd în suflet revarsă noi puteri,
Revarsă din bogatu-I și nesecat tezaur
Izvor de mîntuire spre cei ce-n privegheri
Cer viață dela Domnul... și nu aur.*

O MARE ANIVERSARE

Dacă cercetăm timpul îndepărtat al vieții poporului Izrael, găsim epoci pline de frământări, când țara lor era adesea invadată de națiunile vecine, nu numai pentru a o jefui de bunurile materiale mai de preț, ci chiar pentru a o stăpîni adesea zeci și zeci de ani. Se spune că: „Domnului I se făcea milă de suspinurile scoase de ei împotriva celor ce îi apăsau și îi chinuiau“. Pentru eliberarea de sub jugul străin se cereau mari jertfe, nu numai materiale, ci mai ales de pierdere de vieți omenești. Dealungul veacurilor, istoria abundă de asemenea evenimente, când o națiune stăpînea peste o altă națiune, lăsînd în urmă numai ruină, sărăcie și suferințe.

Prefacerile sociale care au avut loc în decursul vremurilor, au constituit un alt fenomen care a frământat atît de mult popoarele, încît a dat loc la lupte grele între fiii aceleiași națiuni. Unul dintre cele mai de seamă evenimente de acest fel a avut loc în secolul al XX-lea, care pentru mulți dintre noi s-a petrecut chiar sub ochii noștri, și anume marea revoluție din octombrie 1917, care trece în istorie, ca cea mai mare transformare socială ce a avut loc în omenire. Cu această ocazie s-a dat la iveală înalta putere de schimbare pe care o are forța populară, când este pusă în mîinile ei, misiunea istorică a unui stat. În anul acesta, se împlinesc 40 de ani de cînd a avut loc această mare schimbare socială, și, din realizările grandioase obținute în toate domeniile, cu toate piedicile și greutățile întîmpinate, dovedește ce forță puternică este puterea populară.

Printre țările care au înlăturat regimurile trecute, se numără și țara noastră, care pă-

șeste alături de celelalte țări de democrație populară pe calea progresului și culturii. Zi de zi viața se îmbunătățește, condițiile de trai devin tot mai ușoare și pretutindeni se simte atmosfera acestor transformări. Sub acest regim cultele au obținut libertăți concrete. De aceea Biserica noastră își poate desfășura în deplină libertate practicile ei religioase. Drumul deschis de marea mișcare populară din Octombrie 1917, a ajutat nu numai țările de democrație populară, ci și marele popor Chinez, care a scuturat și el vechea orînduire capitalistă, devenind astăzi un popor liber și independent.

Marea revoluție de acum 40 de ani a fost urmată și de alte state ca: Coreea de Nord, Indochina, Birmania, India și Indonezia, etc. Marele bărbat de stat al Indiei, Nehru spunea: „Vastele regiuni ale Africii și Asiei sînt populate de oameni care se trezesc la viață; de oameni nemulțumiți, frământați, care nu vor să mai suporte situația existentă. Condițiile și problemele sînt foarte diferite în diversele țări ale Asiei, însă toată această vastă regiune formată din: China, India, Asia de sud-est, Asia de vest și lumea Arabă este străbătută de aceeași fire emoțională și legături nevăzute, care le leagă strîns între ele“.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne aduce o lumină foarte clară în această privință, cînd spune: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pămîntului: le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor“. Fapte 17, 26. Felul cum aduce Dumnezeu la îndeplinire lucrul acesta, nu ne este dat nouă să-l cunoaștem, căci El zice: „Timpul sau hotărîrile le-a păstrat sub stăpînirea Sa“.

PRIETENIA

„Prietenul adevărat iubește oricînd și în nenorocire ajunge ca un frate“. Prov. 17, 17.

*Belșug de daruri revărsate
Sînt peste noi din slăvi divine
Și date-n dar, ca nestemate,
Aducătoare doar de bine!*

*Dar printre ele, fără seamăn,
E-un dar măref, cît veșnicia.
Un dar ce n-am cu ce s-aseamăn,
E darul scump: prietenia!*

*Prietenia-i scumpă taină,
E-o calitate așa de mare,
Că-i sufletească: nu-i o haină
Ce-o-mbraci la cîte-o sărbătoare!*

*Ea cimentează pe vecie
Curatele legături sfinte
Căci orișice ar fi să vie,
Ea nu trădează, și nu minte!*

*Ei suferă pînă la moarte
Cînd un prieten e lovit;
Și cu iubire vrea să poarte,
Povara lui, cînd e zdrobit!*

*Cu greu e de găsit pe lume
Așa comoară, scump tezaur!
Poți s-o compari? Cu ce anume?
Și poți s-o prețuiești cu aur?*

*Isus, Prietenul cel mare
Noi Il iubim și-L prețuim
Lui ne-nchinăm în adorare,
Și veșnic vrem să Il servim.*

*Iertarea Sa! Ce mult costat-a!
Ca iarăși viața să ne dea,
Viața Sa pentru noi dat-a,
Căci El, Prieten ne era!*

G. GRAUR

Adevărul prezent este o solie de o importanță hotărâtoare, — determinantă, pentru generația careia i se adresează.

Dumnezeu a prezentat în toate timpurile soliele Sale înaintea oamenilor, arătându-le calca adevărului și a dreptății, chemându-i să umble pe ea. S-au arătat urmările neascultării de aceste solii, precum și salvarea minunată, glorioasă, pregătită de iubirea infinită a lui Dumnezeu, pentru generația ascultătoare de solia adevărului prezent pentru ea.

Pentru prima pereche de oameni, marele adevăr prezent, prezentat lor de Dumnezeu era: „Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“. Gen. 2, 17. De ascultarea de această solie depindea rămânerea în Paradis a primilor oameni, după cum neascultarea de această solie a avut ca urmare alungarea lor din locul fericirii desăvârșite. Neascultarea aceasta este definită de apostolul Pavel cu numele de „păcat“, căci el zice: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“. Rom. 5, 12.

După cincisprezece secole de la căderea omului în păcat avu loc vestirea unui adevăr prezent pentru generația aceea, și anume pe timpul lui Noe. Cuvîntul Sfințelor Scripturi ne descriu astfel cele de atunci: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt și că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: Sfirșitul oricărei făpturi este hotărît înaintea Mea, fiindcă au umplut pămîntul de silnicie... Fă-ți o corabie din lemn de chiparos... căci voi nimici orice făptură de sub cer care are suflare de viață“. Gen. 6, 13.14.17 u.p. Noe ascultînd de solie și împlinînd cele spuse de Domnul, a fost salvat atît el cît și toți membrii familiei lui.

Din cauza idolatriei și a abaterilor cetății Ninive de pe vremuri, i s-a adresat de asemenea o solie de chemare la pocăință. Iona 3, 4. Locuitorii ei au luat în serios acel adevăr prezent pentru ei, „au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat în saci, dela cei mai mari pînă la cei mai mici. Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau dela calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărîse să li-l facă și nu l-a făcut“. Ioan 3, 5.10.

După trecerea a două mii cinci sute de ani de la Noe, cînd stricăciunea pusese iarăși stăpînire pe oameni, cînd păcatul ajunsese a fi considerat o știință, iar viciul ceva consacrat ca făcînd parte din cultul religiilor păgîne, la această „împlinire a vremii“, Dumnezeu trimise pe Fiul Său întrupat ca om, să aducă suprema jertfă

PRIVIND SPRE ADEVĂRUL PREZENT

„De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le știți și sînteți tari în adevărul prezent“. 2 Petru 1, 12 (Tr. Fr.).

expiratoare sau curățitoare de păcat și să dea o dovadă de netăgăduit despre marea iubire a lui Dumnezeu pentru o lume abătută prin neascultare de voia Sa.

Domnul Hristos a vestit solia potrivită nevoilor oamenilor de atunci, — adevărul prezent pentru vremea aceea. El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie“. Marcu 1, 15. Toți cei ce au crezut acel adevăr prezent „au primit har după har, răscumpărare, prin sîngele lui iertarea păcatelor și descoperirea tainei voiei Sale“. Ioan 1,16; Efes, 1, 7.9.

Adevărul prezent pe care l-au vestit ucenicii, după înălțare, a fost: Prezentarea Domnului Hristos ca fiind adevăratul Mesia; moartea Sa expiatoare, învierea Sa glorioasă și înălțarea Sa la ceruri ca să mijlocească pentru noi. Cînd oamenii auzeau aceste cuvinte, erau străpunși în inimă și ziceau: „Fraților, ce să facem?“ „Pocăiți-vă“, — le răspundeau sfinții apostoli, — „și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Spiritului Sfînt“. Fapte 2, 22.23.37-39.

Cînd în Evul Mediu, lumina Evangheliei și făclia civilizației aproape se stinsese în Europa, Dumnezeu a trimis iarăși omenirii o solie la vreme, prin diferiți reformatori, care vesteau solia mîntuirii prin credința în meritele Domnului Hristos și a sîngelui Său ispășitor. Și milioane au dovedit ascultare de solia salvatoare din vremea lor.

Și pentru timpul nostru Bunul Dumnezeu a prevăzut vestirea unui adevăr prezent. În Apoc. 14, 6—12, ni se atrage atenția la temerea de Dumnezeu, respectul și mărirea ce trebuie să-I fie aduse, căci a venit ceasul judecății Lui. Apoi se atrage atenția asupra închinării la viul și adevăratul Dumnezeu.

Solia despre judecata de cercetare, adică lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în Sanctuarul din ceruri ca Marele nostru Preot și mijlocitor între noi și Dumnezeu, face parte din adevărul prezent pentru zilele noastre. Această lucrare de mijlocire din ceruri, Domnul Hristos o face pentru ca „să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de rivnă pentru

(Urmare în pag. 15)

Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea Lui Isus Hristos din morți la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi". I, Petru 1, 3-5.

Fiecare credincios sincer va voi să înalțe pe Dumnezeu prin această cîntare de laudă. Nădejdea moștenirii păstrată în ceruri pentru noi, — care, prin puterea lui Dumnezeu sîntem păziți prin credință —, este cu siguranță nădejdea binecuvîntată. Apostolul Petru arată că această moștenire este absolut sigură pentru că ea este dincolo de orice influență care ar putea să o roadă sau să o strice. El ne prezintă perspectiva unei bucurii desăvîrșite și ne oferă o satisfacție veșnică pentru că slava și splendoarea ei nepătată nu se vor veșteji niciodată. În realitate, ea este pregătită de către Dumnezeu în iubirea Sa cea gingașă și niciun spirit pătat sau stricat nu a contribuit la elaborarea sa.

Fiecărui copil al lui Dumnezeu îi este oferită o bogăție de necuprins. Cînd venim în legătură cu unele din planurile pe care iubirea veșnică le-a elaborat pentru lume și pentru răscumpărași, devine clar că moștenirea noastră întrece visele noastre omenești, fie ele chiar din cele mai îndrăznețe.

Să ascultăm această făgăduință bine cunoscută: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Domnul însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor". (Apoc. 21, 3). El însuși va fi cu oamenii și va fi Dumnezeul lor.

Profetul Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, cu sute de ani înaintea lui Hristos a prezis, că El va face ca domnia Lui să fie însoțită de o pace fără de sfîrșit. Isaia 9, 7. Isaia a privit în viitor, poate într-un chip umbrat, ziua glorioasă a triumfului dreptății, cînd prin biruința lui Isus asupra păcatului, în univers va fi realizat un triumf și mai mare. Manifestarea iubirii lui Dumnezeu și a principiilor guvernării Sale în fața lumilor care nu au păcătuit, va duce la o mai mare credincioșie față de Acela căruia I s-a dat „Numele, care este mai presus de orice nume". Fil. 2, 9—11.

Apostolul Pavel s-a ocupat mult cu acest subiect minunat, această taină care este descoperită nu numai înaintea ochilor uimiți ai oamenilor, ci deasemenea și înaintea lumilor și ființelor din locurile cerești. Scopul lui Dumnezeu este să unească toate lucrurile în Hristos, cele care sînt sus în ceruri și cele ce sînt pe pămînt. Efes. 1, 10.11. Aceasta ne arată că planul lui Dumnezeu depășește timpul și cu-

prinde veșnicia și universul nemărginit. Pavel caută să ridice ochii noștri, pentru ca să putem vedea că scopul lui Dumnezeu de a mîntui lumea noastră de păcat, face parte dintr-un plan mai mare, și anume din planul de a uni toate lucrurile în Hristos. Apoi se face o declarație mai uimitoare, aproape de necrezut prin măreția ei, că în inima noului centru al universului, noi avem o moștenire în Hristos Isus. Ce altă valoare ar putea să întrecă pe aceasta? Aceasta este moștenirea nestrăcioasă și nepătată.

Fraților și surorilor, speranța noastră este într-adevăr o speranță binecuvîntată: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc". 1. Cor. 2, 9. Prin Duhul Său și prin descoperirea Cuvîntului Său, noi nu putem sesiza decît întezăriri de ici și de colo, ale frumuseților și ale slavei care întăresc așteptarea noastră și intensifică dorința noastră după Impărăția lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu dorește ca aceste descoperiri să ne ajute a trăi, a dăru și a lucra pentru a grăbi ziua fericită a mîntuirii. El dorește ca bărbați și femei inspirați prin gloria acestei speranțe și a planurilor sublime ale iubirii înfinite, să fie determinați să dea și să sacrifice pentru cauza Evangheliei. Scopul Său este ca ei să dea cu bucurie partea lor pentru Impărăția lui Dumnezeu. El însuși a făcut cel mai mare dar, acela al Fiului Său și prin El a dăruit totul. E de așteptat ca și noi să participăm la sacrificiul Său, alăturîndu-ne Lui într-o părtășie binecuvîntată și printr-o înțelegere mai profundă a planurilor Sale. „Domnul a voit ca proclamarea Evangheliei să depindă de eforturile și de darurile benevole ale întregului Său popor".

Deși noi avem o moștenire așa de mare în Hristos, iar valoarea ei este atît de neprețuită în comparație cu lucrurile acestui pămînt, totuși se întimplă adesea că iubirea noastră pentru lucrurile cerești să fie înlocuită în inimile noastre prin îndrăgirea lucrurilor pămîntești. Noi ne atașăm cîteodată unei vieți ușoare și plăcute, iar cerul ne devine mai puțin prețios și mai puțin de dorit. Gîndul unei fete este caracteristic în sinceritatea ei: „Eu nu doresc ca Isus să revină acum. Sînt atîtea lucruri pe care aș dori să le fac și de care aș dori să mă bucur înainte de venirea Lui". Și eu aș dori ca ea să poată să vadă lucrurile într-un mod deosebit. Dar ce anume lucruri vor schimba dorințele noastre și vor fixa dragostea noastră asupra lucrurilor de sus? Ascultați sfatul Maestrului: „Nu vă strîngeți comori pe pămînt, unde le mîncă molii și rugina, și unde le sapă și le jură hoții; ci strîngeți-vă comori în cer,

CREDINCIOȘIEI

unde nu le mincă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră". Mat. 6, 19—21. Din sacrificiile făcute pentru cauza lui Dumnezeu se degajează o influență dulce și puternică, de care au nevoie inimile noastre nehotărâte și înclinate spre lume. Nu le vom gusta noi oare cu această ocazie? Cu siguranță că un mare număr dintre noi au nevoie să simtă mai mult pentru propria lor mîntuire, decît pentru succesul cauzei lui Dumnezeu.

Descriind atitudinea lui Dumnezeu față de poporul Său Israel de altădată, educația pe care S-a străduit să le-o facă pentru desvoltarea caracterului lor și pentru propria lor fericire, citim: „Principiul ca să consacre o zecime pentru Dumnezeu din tot cîștigul, fie din grădină sau cîmp, fie din turme sau lucrul cu mîntea și cu brațele; consacrarea unei alte zecimi pentru binele săracilor și alte scopuri de binefacere, ținea să păstreze viu în popor adevărul că Domnul este Stăpînul tuturor, și ca să le arate mijlocul prin care Dumnezeu vrea să împartă altor oameni, prin ei, binecuvîntările Sale. Intreaga lor educație era orînduită în așa fel ca să desrădăcineze orice egoism strîmt și să cultive mărinimia și noblețea caracterului".

Există o mare binecuvîntare în participarea voluntară la întreținerea cauzei lui Dumnezeu. E minunat să vezi cum Dumnezeu onorează credința acelor care fac un legămint cu El prin sacrificiu. Noi avem nevoie astăzi de o credință simplă care înflorește pe pămîntul neegoismului creștin și în atmosfera unei încredere sigure în Impărăția lui Dumnezeu. Cît de fericiți sînt cei care dau cu generozitate, și în inima cărora germenii egoismului sînt încontinuu expuși razelor curățitoare ale unei generozități care își are izvorul în recunoștința către Dumnezeu pentru darul Său nespum de mare.

Dar ceea ce dăm, să dăm fără întîrziere. Timpul pentru o lucrare ca aceasta e foarte potrivit. Nu ne aparține nouă „să cunoaștem timpurile sau soroacele pe care Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa". Fapt. 1, 7. Dar este clar că dacă avem ceva de dat pentru cauza lui Dumnezeu, nu trebuie să așteptăm. Cît de teribil va fi atunci cînd vom dori să dăm cu generozitate și vom descoperi că darurile noastre nu mai pot fi întrebuintate pentru mîntuirea celor ce trebuiau răscumpărați prin sîngele lui Isus, pentru că noi am lăsat să treacă momentul favorabil! Acesta nu este un lucru imăginar. El este foarte posibil și s-ar putea întîmpla să se petreacă cu fiecare dintre noi.

Apelurile pentru daruri și pentru credincioșie în zecimi, vor crește pe măsură creșterii nevoilor lucrării. Ni se amintește cu solemnitate:

„Am văzut că sacrificiul nu creștea, ci se micșora și se epuiza". Apoi: „Cînd toți vor fi credincioși în a da lui Dumnezeu zecimile și darurile, atunci se vor deschide posibilități mai mari pentru propășirea lucrării. Dacă inimile copiilor lui Dumnezeu ar fi umplute cu iubirea lui Hristos, dacă fiecare membru al Bisericii ar fi plin cu spiritul de renunțare, dacă toți ar manifesta o deplină rîvnă, nu ar lipsi mijloacele necesare. Resursele noastre ar fi înmulțite."

Din această cauză noi trebuie să mai așteptăm venirea Mintuitorului. Nu e oare timpul să scăpăm de această necredincioșie? Cum am putea noi să jurăm pe Dumnezeu într-un ceas atît de solemn? Dacă ați fost neglijenți sau egoiști, nu vreți să vă puneți în rînduială cu Dumnezeu? Nu vreți să luați această hotărîre chiar acum? Dacă prin harul lui Dumnezeu ați fost credincioși, nu voiți chiar acum să reînnoiți hotărîrea voastră de a da lui Dumnezeu cu conștiinciozitate ceea ce Ți aparține? Să întreținem în inimile celor tineri elanul generozității. Dacă e necesar, să reducem propriile noastre cheltuieli, ca să le putem da și lor mai mult, ca și ei să ofere daruri lucrării lui Dumnezeu. În felul acesta vor învăța de timpuriu să fie generoși. În socotelile noastre cu Dumnezeu să ne ferim de a avea un spirit de sgîrcenie, și să facem așa cum a făcut El, aducîndu-ne aminte că măsura darului Său a fost Golgota.

„Voia lui Dumnezeu este ca sfinții să facă legămint cu Domnul prin sacrificii. Dacă ei așază proprietățile lor pe altar și cer cu rîvnă sfatul lui Dumnezeu, El le va arăta cînd să le ofere. Cei care nu vor cere dela Domnul ca să le arate datoria lor cu privire la acest subiect, nu vor primi lumină în acest sens. Ei se vor plînge în felul următor: „Lucrarea lîncezea, poporul lui Dumnezeu era în lipsă după adevăr și noi n-am depus nici un efort pentru a face față acestei nevoi. Acum averile noastre nu mai sînt de niciun folos. O, dacă noi am fi putut fi liberi, și ne-am fi putut aduna o comoară în ceruri!"

Fraților și surorilor! S-ar putea ca să avem oarecare simțămînte de siguranță, încrezîndu-ne în bunurile materiale. Nu este cazul să căutăm sfat la Domnul cu privire la folosirea bunurilor noastre? Noi avem de biruit iubirea lucrurilor pămîntești pentru ca să le consacram intereselor lucrării.

Moștenirea care ne e păstrată, ca un privilegiu, cînd toate lucrurile vor fi unite în Hristos, este înfinit superioară a tot ceea ce am putea dobîndi noi. Să ne asigurăm că toate interesele noastre sînt îndreptate spre Impărăția lui Dumnezeu, și că averile și talentele noastre pe care le-am primit dela Domnul, sînt consacrate pentru nevoile lucrării Sale. Atunci străduințele, darurile și sacrificiile noastre vor fi privite ca neînsemnate în comparație cu moștenirea neștrăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji.

IN AJUTORUL CELOR ISPITIȚI

„Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. Ioan 13, 34, u. p.

Hristos ne-a iubit, nu pentru că noi L-am iubit pe El mai întâi, ci, „pe cînd eram noi păcătoși, El a murit pentru noi”. El nu ne tratează așa cum am merita. Deși păcatele noastre meritau osîndă, El nu ne osîndește. An după an El a purtat slăbiciunile noastre, neștiința noastră, nerecunoștința noastră și abaterile noastre. Cu toate rătăcirile de care ne-am făcut vinovați, cu toată împietrirea și răutatea inimii noastre, cu toată neglijarea Sfîntului Său Cuvînt, mîna Lui ne stă mereu întinsă.

Harul, este bunătatea lui Dumnezeu dovedită față de ființele omenești care nu o merită. Noi nu am căutat harul, ci el a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu Se bucură să reverse harul Său asupra-ne, nu pentru că noi am fi vrednici, ci tocmai pentru că sîntem cu totul nevrednici. Singura atracție din parte-ne pentru harul Domnului și pentru marea Sa bunătate pentru noi, este tocmai faptul că ne găsim în așa mare nevoie.

Domnul Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Hristos, ține mîna Sa tot timpul întinsă către noi, cei păcătoși. El vrea să primească pe toți și le spune la toți bun venit. Mărirea Lui stă tocmai în aceasta, ca să ierte și pe cel mai mare păcătos. El vrea să libereze pe cei ținuți robi de păcatele lor și vrea să scoată din foc pe orice tăciune. El vrea să scoboare lanțul de aur al îndurării și al milei Sale pînă în adîncurile cele mai de jos ale decăderii omenești și să ridice de acolo pe acei înjosiți și roși de păcate.

Fiecare ființă omenească este obiectul celui mai iubitor interes din partea Domnului, care-și dădu viața ca să aducă pe oameni înapoi la Dumnezeu. Sufletele vinovate și fără ajutor, expuse să fie nimicite prin vicleniile și cursele Satanei, sînt îngrijite așa cum îngrijește un păstor bun de oile sale.

Exemplul dat de Mîntuitorul nostru trebuie să fie ținta și idealul servirii noastre pentru cei ispitiți și abătuți. Același interes, aceeași iubire și aceeași îndelungă răbdare, dovedite de Domnul față de noi să le dovedim și noi față de alții. „Cum v-am iubit Eu”, zice Domnul, „așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. Dacă Hristos locuiește în noi, atunci noi vom da pe față iubirea Lui dezinteresată către toți cei cu care avem de a face. Cînd vedem oameni avînd nevoie de simpatie și de ajutor, nu trebuie să întrebăm: „Merită ei?”, ci: „Cum aș putea să le fiu mai de folos?”

Paraua pierdută, despre care vorbește parabola Mîntuitorului, cu toate că zăcea în praf sau gunoi, era totuși și acolo de argint. Stăpîna ei o căuta pentrucă o știa de valoare. Tot așa și fiecă suflet, oricît de decăzut și păcătos, e

socotit de preț înaintea lui Dumnezeu. După cum paraua purta chipul și inscripția puterii domnitoare, tot așa omul dela creațiune purta chipul și inscripția lui Dumnezeu. Deși acum este murdar și înnegrit de influența păcatului, urmele inscripției tot au rămas în fiecare suflet. Dumnezeu vrea să ridice pe acel suflet și să refacă în el chipul Său în dreptate și în sfințenie.

Mîntuiți prin nădejde

Căci în nădejdea aceasta am fost mîntuiți”. Cei căzuți în păcate trebuie aduși să știe că nu e prea tîrziu ca și ei să înceapă o viață nouă. Domnul acordă omului toată încrederea Sa și astfel îi dă loc înalt în cinstea Sa. Chiar pe cei căzuți foarte jos îi trata cu respect. Era un mare chin pentru Domnul Hristos, să ajungă în contact cu dușmănia, cu depravarea și cu necurăția; dar niciodată n-a spus niciun cuvînt, prin care să fi arătat că simțurile Sale ar fi fost atinse, sau gusturile Sale ofensate. Oricare ar fi fost obiceiurile rele, oricît de tari prejudecățile sau patimile covîrșitoare ale oamenilor, El le întîmpina cu miloasă delicatețe. Dacă și noi sîntem părtași de același Spirit ca al Său, vom socoti pe toți oamenii ca frați, cu aceleași ispite și încercări, căzînd adesea și luptîndu-se să se ridice iarăși, abătîndu-se în descurajare și sub greutateți, ducînd lipsă de simpatie și ajutor. Atunci îi vom privi așa, încît să nu-i descurajăm sau să-i respingem, ci să trezim speranță în inimile lor.

Domnul cere de la noi, ca, în purtarea față de cei ispitiți și abătuți, să ne gîndim la cuvintele Scripturii, care zice: „Ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu”. Dîndu-ne seama de propriile noastre slăbiciuni, să avem milă de slăbiciunile altora.

„Cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?”. „Unul singur este Invățătorul vostru:... și voi toți sînteți frați”. „Pentru ce judeci ne fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău?”. „Să nu ne judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau prilej de păcătuire”.

Arătarea greșelilor altora

Etotdeauna umilitor să vezi că ți se arată greșelile. Nu face arătarea greșelilor și mai amară prin înfruntările de ne folos. Nimeni n-a fost îndreptat prin reproșuri; dar mulți au fost astfel îndepărtați și au fost făcuți să-și împietrească inimile și să nu se lase convinși că au greșit. Un spirit delicat și simțitor, cu o purtare atrăgătoare, poate cîștiga pe cei greșiți și să acopere astfel mulțime de păcate.

Apostolul Pavel găsea că este nevoie să mustre răul; dar cu câtă îngrijire căuta el să arate că este un prieten al celui greșit! Cât de mult se silea el să explice motivele procedurii sale! El îi făcea să înțeleagă că îl dorea foarte mult faptul că le producea durere. El arăta încredere și simpatie față de cei ce luptau să biruiască.

„V-am scris cu multă mîhnire și strîngere de inimă“, zicea el, „cu ochii scăldați în lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți iubirea nespus de mare, pe care o am față de voi“. „Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; și chiar dacă mi-ar părea rău... totuși acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus pocăință. Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frămîntare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce minie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce rivnă! Ce pedeansă! În toate voi ați arătat că sînteți curați în privința aceasta... De aceea, noi am fost mîngîiați“.

„Mă bucur, că mă pot încrede în voi în toate privințele“. „Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez pentru voi toți, cu bucurie pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintîi zi pînă acum“. „Sînt incredințat, că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă la ziua lui Isus Hristos. Este drept să gîndesc astfel despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea“. De aceea, prea iubiții și mult doriții mei frați, bucuria mea și cununa mea, rămîneți astfel tari în Domnul, prea iubiților“. „Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul“.

Pavel scria acestor frați numindu-i „sfinți în Hristos Isus“; dar el nu le scria, pentru că ar fi fost cu un caracter desăvîrșit. El le scria ca unor bărbați și femei, care luptau cu ispita și care erau în primejdie să cadă. El îi îndrepta spre „Dumnezeul păcii, care, prin sîngele legămîntului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor“. El îi asigură că, „prin sîngele legămîntului celui veșnic“, avea să-i facă „desăvîrșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos“.

Cînd cel greșit își dă seama de greșala sa, ai grijă să nu distrugi în el respectul de sine însuși. Nu-l descuraja prin nepăsare sau neîncredere. Nu zice: „Ca să mai am iar încredere în el, vreau să văd întîi dacă se va îndrepta definitiv“. O astfel de neîncredere face pe cei ispitiți să se poticnească și să cadă iarăși.

Ar trebui să căutăm să înțelegem slăbiciunile altora. Cunoaștem doar puține din ispitele inimii celor legați cu lanțurile întunericului, lipsiți de hotărîre și de putere morală. Mai vrednică de milă e starea celui chinuit de remușcări; el este ca unul amețit, care se împleticește și se scufundă în praf și pulbere. El nu poate vedea

limpede. Minteaa îi este învăluită de ceață și nu vede încotro să apuce. Multe suflete sărmane sînt neînțelese, neapreciate, pline de suferință și de chinuri, adevărate oi pierdute și rătăcite. Ele nu pot găsi pe Dumnezeu, dar au o mare dorință după iertare și pace.

Nu vorbiți cuvinte care ar pricinui o mai mare durere! Sufletului obosit de viața de păcat, dar care nu știe unde să găsesacă alinarea, vorbiți-i despre Mîntuitorul cel plin de îndurare. Luați pe unul ca acesta de mîna, ridicăți-l în sus, vorbiți-i cuvinte de curaj și speranță. Ajutați-l să se apuce de brațul Mîntuitorului.

Sînt și unii ale căror minți au fost atît de înjosite, încît ei niciodată în viața aceasta nu vor ajunge ceea ce ar fi putut să fie, dacă ar fi dus o altă viață. Dar razele strălucitoare ale Soarelui Dreptății pot să lumineze și sufletul lor. Și ei au privilegiul să apuce viața, care este asemenea vieții lui Dumnezeu. Sădiți în mintea lor idei înălțătoare și nobile. Faceți ca viața voastră să le arate clar deosebirea între vițiu și curățenie, între lumină și întuneric. Dovești-le cu exemplul vîstru, ce însemnează a fi cineva cu adevărat creștin. Domnul Hristos poate să ridice chiar pe cel mai păcătos și să-i dea loc între cei recunoscuți drept copii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos ai moștenirii celei nepieritoare.

Prin minunile harului lui Dumnezeu, pot fi înălțați la o viață de mare folos pentru binele oamenilor. Desprețuiți și părăsiți, ei ajunseser foarte descurajați. Dar, prin lucrarea Spiritului Sfînt, nemîntoșia care făcea ca înălțarea și salvarea lor să apară ca imposibilă, dispărea. Robul păcatului ajunge liber. Vițiuul dispărea, iar ignoranța este biruită. Prin credința care lucrează prin iubire, inima se curățește și mintea se luminează.

SPICUIRI

— Știți cite limbi se vorbesc în lume? — După cum anunță revista elvețiană „L'ILLUSTRE“, Institutul de etnologie și sociologie din Londra a făcut cunoscut că în momentul de față, în toată lumea, se vorbesc 2796 limbi (fără a se socoti dialectele și graiurile). Inșă numai 13 dintre ele sînt folosite de mai mult de 50 milioane oameni. Limbile vorbite de cei mai mulți oameni sînt următoarele: chineza (500 milioane), engleza (250 milioane), hindustan (160 milioane), rusa (150 milioane), spaniola (120 milioane), germana (100 milioane), japoneza (100 milioane), franceza (80 milioane), indoneziana, portugheza, bengaleza, italiana și araba între 50 și 60 milioane.

— În timpul verii polare, ghiața, se topește mai repede la fund, decît la suprafață în Antarctica. Forme microscopice ale vieții marine, cîmpușesc partea interioară a gheței, cu un strat negru-brun. Acest strat absoarbe căldura soarelui și în felul acesta ghiața de la fund, începe a se topi.

— Alaska, are cel mai mare număr de pescari. Din cei 153.000 de locuitori, 14.000 sînt pescari. Deci aproape 10% din populație.

El mai important subiect în legătură cu timpul prezent și cu veșnicia, este pregătirea personală. Mintuirea este în strînsă legătură cu pregătirea personală. Cine dorește să intre din nou prin porțile Paradisului, cine dorește izvoarele apelor vieții care curg din tronul de domnie al lui Dumnezeu, cine vrea să ajungă din nou la fructele dătătoare de viață ale pomului vieții, trebuie să se pregătească. Cine vrea să se întâlnească cu iubiții săi și să nu se mai despartă niciodată, cine vrea să trăiască în societatea sfîntă a îngerilor, cine vrea să ia în stăpînire veșnică frumusețile nemuritoare ale Noului Pămînt, trebuie să se pregătească. Cine vrea să respire atmosfera lipsită de miasmele morții, și să nu mai audă niciodată de suferinți, de dureri, de îmbolnăviri și de moarte, trebuie să se pregătească.

Noi am ajuns pe pragul lumii celei frumoase și la azul nostru ajunge ca cea mai plăcută muzică, ultimele declarații ale Creatorului: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici fîpăt, nici durere!... Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și a adăugat: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, iar El va fi fiul Meu“. Apoc. 21, 3-5.7 u.p.

Din cauza aceasta Cuvîntul lui Dumnezeu este plin de îndemnuri în vederea pregătirii personale. Să amintim numai unele din multele îndemnuri ale Mintuitorului, care vorbind prin profeți, prin evangheliști și prin apostoli, ne zice: „De aceea îți voi face astfel, Israele, — și fiindcă îți voi face astfel, pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Israele“. Amos 4, 12.

„Să știi că dacă ar ști stăpînul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpînul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărîtă? Ferice de robul acela, pe care stăpînul său, la venirea lui, îl va găsi făcînd așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale“. Mat. 24, 43, 45-47. De aceea, prea iubiților, siliti-vă să fiți găsiți înaintea Lui, fără prihană, fără vină și în pace“. 2 Petru 3, 13. 14.

Pregătirea personală are atîta însemnătate, încît însuși Mintuitorul avertizează pe cei nepăsători față de sufletele lor: „Și ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul său? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Mat. 16, 26.

Pregătirea

In ce constă pregătirea personală

Primul pas al acestei experiențe creștine se găsește în prețioasa și mult așteptata lucrare a pocăinței și a mărturisirii păcatelor. Acestea joacă un rol capital în dezvoltarea noastră pînă ajungem la deplina maturitate creștină. În umblarea noastră cu Dumnezeu, nu putem neglija nici măcar pentru o clipă acestea două. Dintre toate relele care asaltează pe credincioși, cea mai mare este ispita de a nu fi sincer cu sine însuși în legătură cu păcatul și cu slăbiciunea omenească.

Niciun slujbaş prevăzător al Bisericii nu poate spune că e cu neputință a mai păcătui. Slujbașii accentuiază faptul că păcatul încetează de a mai fi o nevoie, și că posibilitatea biruinței e oferită fiecăruia. Aproape toți recunosc că au fost doborîți cel puțin momentan, de către ispită. Fără îndoială că aceste înfrîngeri sînt dureroase. Dar dacă le regretăm și le mărturisim, comuniunea sau părtașia noastră cu Dumnezeu nu va fi turburată decît într-un fel trecător.

Cu toate acestea, persoana care se găsește într-o asemenea situație, poate fi ispitită să acționeze într-unul din cele două feluri: Sau se simte descurajat, sau se străduiește să-și acopere păcatul prin scuze și prin raționamente. Atît descurajarea cît și scuzarea sînt greșite.

Este clar pentru fiecare că descurajarea nu este calea pentru biruință și nici mijlocul de a trece peste o înfrîngere. Și nici nu este o nevoie. Mintuitorul, a cărui putere ne păzește, nu S-a descurajat. Oricare ar fi greutatea greșelii, nu trebuie să ne determine să cultivăm sentimente de lîncezeală și oboseală pe care le numim descurajare. Greșeala noastră ar trebui să fie un motiv în plus al marelui noastre nevoi de a ne încrede și mai mult în Dumnezeu. Descurajarea slăbește acest motiv. Datoria pozitivă a creștinului este ca să fugă de descurajare.

A doua cale tot atît de dăunătoare este scuzarea păcatului. Unirea noastră cu Dumnezeu cere ca atunci cînd sîntem neascultători să vedim o cinste desăvîrșită. Dacă nu sîntem cinstiți față de recunoașterea păcatului, pierdem binecuvîntarea cu desăvîrșire; pe cînd dacă îl mărturisim și-l părăsim durerea noastră este trecătoare.

Toată calea noastră în pregătirea noastră pentru a întîmpina pe Domnul, trebuie să fie sinceră. Înțeleptul zice: „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“. Prov. 28, 13. Aduceți-vă aminte cînd sînteți ispitiți să acoperiți un păcat. Nu scuzați niciodată o slăbiciune ci biruiți-o prin puterea lui Hristos.

personală

Transformarea continuă

Pocăința și mărturisirea nu sînt numai la începutul lucrării nașterii din nou, ci ele sînt de primă necesitate pentru o dezvoltare continuă. Ele duc sufletul de la concentrarea asupra sa însuși, la concentrarea asupra lui Hristos. Aceasta este pentru noi o problemă capitală, totdeauna prezentă, și totdeauna necesară. Egocentrismul sub oricare din formele sale, paralizează viața spirituală. El determină pe om să se atașeze propriei sale vieți, oricît de religioasă ar părea. O schimbare a centrului vieții este fundamentală. Dar pentru a dezrădăcina vechile tendințe concentrate asupra eului, fie în prima zi a pocăinței noastre, fie mai tîrziu, cînd Dumnezeu ne cheamă la o consacrare mai completă, trebuie să avem o pocăință și o mărturisire din inimă.

Iată o ilustrare. Într-o familie era un tînar care înainta tot mai mult în răzvrătire și neascultare. Inclinațiile acestea mîhneau foarte mult pe tatăl și pe mama sa. Într-o seară, cu ocazia unei asemenea răzvrătiri, acest băiat spuse părinților săi că el nu mai poate suporta evlavia mamei sale și nici severitatea tatălui său, și ca urmare el va părăsi casa. Părinții auziră pînă tîrziu noaptea pașii fiului lor pregătindu-se să plece a doua zi de dimineață, înainte de a răsări soarele.

Dis de dimineață însă, tatăl se sculă, întîmpină pe fiul său pe coridor și cu vocea foarte mișcată îi zise: „Fiul meu, mama ta și cu mine nu am închis ochii toată noaptea. Am vorbit mult cu privire la tine și am ajuns la convingerea că, în comportamentul nostru față de tine, trebuie să fie ceva rău din partea noastră. De aceea, noi îți cerem iertare pentru toate acele ocazii cînd nu ne-am făcut față de tine datorită de părinți“. Surprins de această atitudine a tatălui, băiatul rămase nemișcat pentru o clipă; dar după aceea păru doborît. „Tată“, zise el, „nu e greșeala ta sau a mamei, ci purtarea mea este cea greșită. Eu nu am avut dreptate. Vreți să mă ierțați?“ Scena ce a urmat a fost mișcătoare. Iertarea reciprocă a vindecat rana din acest cămin. Dar observați că punctul de plecare a fost mărturisirea din partea părinților, apoi și din partea copilului. Cînd copilul și-a recunoscut sincer vinovăția, atunci a început și transformarea.

Adevărata pocăință va începe și va continua din clipa cînd mă voi hotărî să iau greutatea vinovăției slăbiciunii mele asupra mea și să spun cu o inimă sinceră: „Eu sînt răspunzătorul. Nimeni nu e vinovat“. Acest prim pas e atît de însemnat, atît de vital, încît vrăjmașul

sufletelor se străduiește să determine pe bărbați și femei să arunce totdeauna răspunderea asupra altcuiva.

Puterea lui Dumnezeu curăță, întărește, convertește și lucrează, cînd noi zicem: „Imi pare rău. A mea e greșeala! Doamne ajută-mă“. Numai atunci puterile vindecătoare și regeneratoare ale lui Dumnezeu pot să acționeze în favoarea noastră. Puterile discordante ale sufletului sînt topite de către flăcările Duhului lui Dumnezeu. Atunci, și numai atunci ne bucurăm de aprobarea iertării divine și de asigurarea unei păci desăvîrșite. Dar să nu uităm niciodată că drumul e pregătît de spiritul adevăratei umilințe și a roadelor sale.

Să ascultăm această simplă și directă declarație: „Un mare număr dintre cei care mărturisesc a fi creștini și pretind că așteaptă revenirea Mintuitorului, nu știu ce însemnează a suferi pentru El. Inimile lor nu s-au supus harului Său. Ei n-au murit față de ei înșiși. Ei vorbesc de încercările lor. Dar principala cauză este o inimă nesupusă care face eul atît de susceptibil, ușor de ofensat, încît se rănește foarte adesea. Dacă asemenea persoane ar putea să înțeleagă ce însemnează a fi un ucenic umil al lui Hristos... ele ar muri față de sine însăși, ar fi stăruitori în viața de rugăciune și ar înăbuși orice pasiune din inimile lor. Lepădați mîndria voastră și mulțumirea de sine... Aveți totdeauna pe Isus prezent în viața voastră, pentru că El să fie exemplul vostru și astfel voi să călcați pe urmele Sale. Priviți continuu la Isus, Căpetenia și Desăvîrșirea credinței voastre“.

Planul lui Dumnezeu nu este ca noi să fim mereu înfrinși. Creșterea în sfințenie este scopul puterii regeneratoare a lui Dumnezeu. Căderile noastre au cauzele lor în propriile noastre vieți. Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Sfînt, trebuie să eliminăm cauzele una după alta. Slăbiciunile trebuie să învină. Oricine le poate învinge, numai dacă vrea. „Chiar numai o singură trăsătură rea de caracter, o singură poftă sau dorință păcătoasă, la care ține cineva cu stăruință, slăbește și anihilează toată puterea Evangheliei asupra omului. Fiecare cedare față de păcat, sporește în om răceala și indiferența sa față de Dumnezeu. Omul, care, față de Cuvîntul lui Dumnezeu, arată o împotrivire necredincioasă sau o nepăsare nebunească, culege, prin aceasta, ceea ce a semănat el însuși atîta ani mai înainte.“

În Biblie găsim un foarte serios avertisment contra celor care glumesc cu răutatea și păcatul (Prov. 14,9 pp.) căci înțeleptul zice că „păcătosul se va prinde în chiar funiile păcatelor sale“ (Prov. 5, 22).

Feriți-vă de o îndelungată așteptare. Nu amînați de fel lucrarea de recunoaștere, părăsire și lepădare a păcatelor voastre, ci căutați de grabă curățenia inimii voastre prin Hristos. În aceasta au greșit mii și mii de oameni spre propria lor pierzare veșnică. Nu vreau să stăruiesc

(Urmare în pag. 16)

PĂRTĂȘIA CU NEPRIHĂNIREA DOMNULUI HRISTOS

„După aceea, am văzut pogorîndu-se din cer un alt înger, care avea o mare putere”.
Apc. 18.1.

In timpul lucrării acestui înger, puterea cea mai mare a lui Dumnezeu, va odihni asupra Bisericii. Ea va răsări cu adevărat și va lumina printre neamuri și va întări în fața oamenilor cea mai puternică chemare ca să se întoarcă dela păcat la Dumnezeu, dintre toate chemările care au răsunat vreodată din scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Aceasta va săvârși lucrarea finală printre cei ce trebuie să fie mîntuiți.

Aceasta este lucrarea Duhului Sfînt în ploaia cea tîrzie. Este bolezul cu puterea lui Dumnezeu fără măsură, care a fost promis. Va fi cu atît mai mare ca cel dela Cincizecime, cu cît timpurile cer o solție mai puternică.

Ce va aduce ploaia cea tîrzie?

Dar ce va aduce ploaia cea tîrzie în plinătatea ei?

Unii susțin că ar trebui să punem mai mult accent pe aspectul sanitar al solției noastre, deoarece aceasta este domeniul în care dăm greș. Iar eu sînt convins că acest lucru trebuie făcut.

Alții afirmă că mîndria și vanitatea care domnesc astăzi în Biserică, sînt piedică. Fără îndoială că și în această afirmație este mult adevăr.

Unii consideră spiritul de rivalitate, spiritul de critică și tendința de a găsi greșeli în altul, care se observă în mijlocul poporului lui Dumnezeu: eu sînt sigur că și aceasta este o piedică în calea plinătății cu Duhul lui Dumnezeu.

Au mai fost și alte sugestii cu privire la ce ar trebui făcut pentru a pregăti Biserica în vederea ploii tîrzii.

Duhul lui Dumnezeu va veni în plinătatea Lui atunci cînd Biserica lui Dumnezeu va apuca prin credință neprihănirea lui Hristos ca pe o experiență vie și personală.

Așa și acum, mulți se încred în eforturile lor personale pentru a atinge starea de desăvîrșire necesară pentru a primi darul Duhului, dar într-un astfel de efort ei realizează foarte puțin. Dumnezeu este cel care trebuie să facă pentru noi o lucrare, în inimă. El trebuie să realizeze neprihănirea Lui în vietile noastre, și astfel să ne aducă o izbăvire totală din slăbiciunile și neputintele noastre. Mulți oameni care au fost în Biserică timp de ani de zile, încă n-au învățat deosebirea între a încerca să se mîntuiască pe ei înșiși, și între a-L lăsa pe Dumnezeu să-i mîntuiască prin lucrarea lui Hristos care să locuiască în inimile lor.

„Nu există nici măcar unul dintre o sută care să înțeleagă pentru el însuși adevărul

biblic cu privire la acest subiect (îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos) care este atît de important pentru fericirea noastră prezentă și veșnică”.

„Hristos este izvorul oricărei porniri drepte. El este singurul care poate pune în inimă vrăjmășie împotriva păcatului lui”.

„Trebuie mai întîi o putere care să lucreze din lăuntru: trebuie o viață nouă de sus pentru ca credincioșii să fie întorși de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său este în stare să învieze puterile fără viață ale sufletului și să le atragă spre Dumnezeu, către sfințenia cea desăvîrșită”.

„Sînt unii care zic că servesc lui Dumnezeu, dar care se rezimă numai pe silințele lor de a ține Legea divină, de a-și forma un caracter drept și de a-și asigura mîntuirea. Inimile lor nu sînt mișcate de sentimentul adînc al iubirii lui Hristos, ci ei caută să-și facă datoriile de creștini pentru că Dumnezeu le-ar cere aceasta pentru că ei sînt poată intra în ceruri. O așa religie nu are nici o valoare.”

„Legea cere neprihănirea, o viață neprihănită, un caracter desăvîrșit: și așa ceva — credinciosul — nu poate să dea. El nu poate să îplinească cerințele Legii sfînte al lui Dumnezeu. Dar Hristos venind pe pămînt ca om, a trăit o viață și a ajuns la un caracter desăvîrșit. Acestea, El le dă ca un dar de bună voie tuturor acelor care vor să le primească. Viața lui ia locul vieții oamenilor. În felul acesta ei au iertare de păcatele trecute prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decît atît: Hristos umple pe credincios de însușirile lui Dumnezeu. El reface caracterul oamenilor după chipul caracterului dumnezeesc, ca o aleasă țesătură de țarie și frumusețe spirituală. În felul acesta adevărata neprihănire cerută de lege este împlinită în cel care crede în Hristos. Dumnezeu poate să fie drept și să îndreptățească pe cel care crede în Isus”.

„Dacă însăși Hristos locuiește în inima credinciosului, atunci sufletul lui va ajunge atît de plin de iubirea Domnului și de bucuria împărtășirii cu El, încît se va lipi în totul de Dinsul: și privindu-L tot pe El, eul și egoismul dispar atunci complect. Iubirea pentru Hristos devine atunci motorul acțiunilor omenești. Cei care au ajuns să se simtă constrinși și mișcați de iubirea lui Dumnezeu, numai întrebă dacă trebuie sau nu trebuie, dacă face sau nu face să fim poruncile lui Dumnezeu: unii ca aceștia nu se mai mulțumesc numai cu o treaptă inferioară, ci ținta lor este să ajungă la desăvîrșirea cea în totul conformă voinței Mîntuitorului nostru. Mișcați de o dorință serioasă, ei jertfesc bucurosi totul... A fi cineva

numai cu numele în credința lui Hristos, fără să aibă inima sa plină de iubirea lui Hristos, o așa credință nu este decît vorbe goale, forme reci, și apoi un jug greu și nesuferit.“

„Mulți n-au învățat încă în ce constă diferența între efortul personal spre a face voia lui Dumnezeu și între predarea inimii și a vieții în deplina stăpînire a lui Hristos, lăsîndu-L pe El să realizeze neprihănirea Lui în ei.

„Cine încearcă să se facă sînt prin propriile sale fapte de ținerea Legii, acela încearcă o imposibilitate. Tot ce omul poate face singur, fără Hristos, totul este pătat de egoism și păcat“.

Marea noastră nevoie

C^hiar în această clipă deci, nevoia imperioasă a Bisericii este să apuce cu tărie neprihănirea lui Hristos. Nu există o altă neprihănire. Ce sînt paiele în comparație cu grîul?

Neprihănirea va veni prin primirea lui Hristos în plinătatea puterii Sale în adîncul inimii noastre, și dacă Îi vom îngădui Lui să aducă întreaga noastră viață în armonie cu voința lui Dumnezeu. Acesta și numai aceasta, va aduce bogăția puterii Domnului asupra Bisericii, sub forma ploii tîrzii.

În afară de Evanghelia lui Hristos, nu mai există nici o altă posibilitate de mîntuire. Pavel arată că atît pentru evrei cît și pentru greci, planul de mîntuire este același. Fiecare om care crede, trebuie să creadă în acelaș Hristos. „Mie nu-mi este rușine, declară apostolul, de Evanghelia lui Hristos, pentrucă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întii a iudeului, apoi a grecului. Pentrucă în ea este arătată o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință“. Rom. 1, 16.17.

Aici Pavel pune accentul pe faptul că în Evangheliē „este descoperită neprihănirea pe care o dă Dumnezeu.“ Intrucît întreita solie din Apocalips capitolul 14 este o solie a Evangheliēi aducîndu-L pe Hristos oamenilor învățătura despre îndreptățirea prin credință și neprihănirea prin Hristos, constituie însăși inima și esența acestei solii.

„Moartea spirituală a venit asupra poporului Lui care ar fi trebuit să arate viață și rîvnă, curăție și consacrare, prin cel mai înfocat devotament față de cauza adevărului. Faptele care arată adevărata stare a poporului lui Dumnezeu cel mărturisitor, vorbește mai tare decît mărturia lor, și arată limpede că o putere oarecare a tăiat cablul care-i ținea ancorași de stîncă cea Veșnică“.

Încercînd să atingem un nivel de neprihănire proprie prin eforturi personale, am neglijat să apucăm prin credință, neprihănirea lui Hristos.

Primirea acestei neprihăniri va aduce botezul cu putere și strigătul puternic al soliei

îngerului al treilea. Și numai aceasta va vindeca slăbiciunea Bisericii Laodiceene. Aceasta este Evanghelia cea veșnică ce trebuie să fie trăită de fiecare dintre noi. Noi trebuie să ne ridicăm acum, și prin puterea lui Dumnezeu s-o trăim. Să nu mai întîrziem.

Boala Laodiceei

În solia Sa către Biserica din Laodiceea, Dumnezeu o învinuiește de boală. Ea se laudă cu sănătatea ei spirituală, dar Dumnezeu îi spune că este bolnavă de moarte. Să mai privim odată la călduroasa rugăminte pe care El o adresează poporului rămășiței Sale:

„Îngerului Bisericii din Laodiceea, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot! O dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic“, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb, și gol: te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe ca să te îmbraci cu ele să nu-ți se vadă rușinea goliciunii tale, și medicament pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de rîvnă dar și pocăiește-te. Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cîna cu el și el cu Mine“. Apoc. 3, 14-20.

„Știu faptele tale“. Ce este rău în faptele lor?

Ei au neprihănirea lor proprie. Se laudă cu bogățiile lor, s-au îmbogățit. Au un perfect sistem de adevăr. Au o organizație minunată. Au semnele Bisericii-rămășiță. Ei excelează în a dărui pentru înaintarea lucrării Adevărului. Ce ar mai putea fi necesar? Așa le apare lor situația.

Dar atunci cînd Dumnezeu face apreciere cu privire la starea Bisericii, El declară că membrii ei sînt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi, și goi. Și cea mai mare primejdie stă în aceea că ei nu-și dau seama de adevărata lor stare. Și nu știi“.

Ei sînt numiți în siguranță și satisfăcuți tocmai în timp ce se află în cea mai mare primejdie de a fi vărsați din gura lui Dumnezeu.

E drept, ei au șapte. Ei sînt grabnici, energici și credincioși în lucrarea Bisericii, dar faptele multora sînt faptele neprihănirii proprii. Ei sînt lipsiți de adevărata neprihănire — neprihănirea lui Hristos.

Ei au nevoie de aur curățit prin foc — curăție de caracter. Au nevoie de „haina albă“ a neprihănirii lui Hristos. Au nevoie de medicament pentru ochi — înțelepciune și înțelegere cerească.

Primirea neprihănirii lui Hristos în toată plinătatea ei, este problema cea mai importantă pentru fiecare dintre noi.

LUCRAREA DE MIJLOCIRE A DOMNULUI HRISTOS

Dela păcatul primilor noștri părinți, n-a existat o legătură directă între Dumnezeu și om. Tatăl a dat lumea în mâinile lui Hristos, pentru ca prin lucrarea Sa mijlocitoare, El, să-l răscumpere pe om și să satisfacă autoritatea și sfințenia legii lui Dumnezeu. Orice legătură între Dumnezeu și omenirea decăzută s-a făcut numai prin Hristos. Fiul lui Dumnezeu este Acela care a dat primilor noștri părinți, promisiunea răscumpărării. El este Cel care s-a descoperit patriarhilor, Adam, Noe, Abraam, Isac, Iacob și Moise și ei au înțeles Evanghelia. Ei au căutat mântuirea prin Acel care este Mijlocitorul și nădejdea omului.

Acești bărbați sfinți din vechime au fost în părtașie cu Mintuitorul care avea să vină în lumea noastră în trup omenesc; iar unii dintre ei au vorbit cu Hristos și cu îngerii din cer față către față.

„Hristos este cel care a vorbit poporului Său prin profeți. Apostolul Petru, scriind bisericii creștine, spune că profeții care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta, ținta cercetării și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate”.

Isus era lumina poporului Său, — lumina lumii — încă înainte de a veni pe pământ în chip omenesc. Prima rază de lumină care a străbătut întunericul în care păcatul prăbușise lumea, a venit dela Hristos. Și dela El venea orice rază din strălucirea care cobora la locuitorii pământului. În planul de răscumpărare Hristos este Alfa și Omega, Cel dintii și Cel de pe urmă.

În decursul timpului, El a intrat în istoria mântuirii omului ca divin-omenescul Fiu al lui Dumnezeu. Cu venirea lui Hristos în trup, lucrarea Sa mijlocitoare și-a căpătat cele mai mari proporții și cea mai mare însemnătate. Lucrarea Sa pe pământ era tot atât de importantă pentru planul de mântuire ca și lucrarea Sa din cer. Crucea era tot atât de importantă ca și lucrarea Sa preoțească.

Opera răscumpărătoare a lui Isus este de obicei înțeleasă ca îmbrățișând lucrarea Sa ca profet, preot și rege. Aceasta, este în esență adevărat; dar contemplând lucrarea Sa, trebuie să ne amintim că deși El a preluat aceste diferite atribuțiuni la o anumită vreme, totuși, așa nu însemnează că și-a părăsit o atribuție pentru a prelua pe următoarea. Atunci când a trecut dintr-o situație în alta, El n-a făcut altceva decât să-și extindă sfera de slujire, ca să cuprindă din ce în ce mai mult din domeniul pierdut. El n-a pierdut vreodată nici măcar o rază din strălucirea Sa. După ce și-a

terminat lucrarea Sa pe pământ, El S-a întors la slava pe care o avea la Tatăl dinainte de întemeierea lumii. Și când lucrarea Sa de răscumpărare va fi pe deplin terminată, El Se va arăta ca Domn al mîntuitorilor, în stăpînirea întregului Său domeniu. El va domni pentru totdeauna, și cei răscumparați de pe pământ, vor domni împreună cu El ca preoți.

Lucrarea mijlocitoare a lui Hristos este mai înainte de toate în legătură cu tragedia păcatului. Păcatul a cauzat o separare între Dumnezeu și om. Prin Hristos, Dumnezeu și omul au fost din nou împreună. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor”.

Inițiativa în această lucrare de împăcare a pornit dela Dumnezeu. Prin dăruirea scumpului Său Fiu, Tatăl a venit mai aproape de omul intristat și ispitit.”

„În ochii oamenilor El nu avea frumusețe, încît ei să-L dorească. Totuși, El era Dumnezeu intrupat, lumina cerului și a pămîntului. Slava Lui era acoperită, măreția și maiestatea Sa erau împiedicate, pentru ca El să se poată coborî la omul cel plin de intristare și ispitit”.

„Prin viața și prin moartea Sa, Hristos a realizat mai mult decît restabilirea din rainele produse prin păcat. Planul lui Satan era să producă o separare veșnică între Dumnezeu și om. Dar prin Hristos noi devenim mai strîns uniți de Dumnezeu, decît dacă n-am fi căzut niciodată. Luîndu-și chip ca al nostru — o natură omenească — Mintuitorul S-a legat pe Sine însuși de omenire, cu o legătură care nu va fi niciodată nimicîță. De-alungul veacurilor veșniciei, El este legat de noi... În Hristos, Familia pămîntului și familia cerului sînt legate împreună. Hristos cel glorificat este fratele nostru. Cerul este introdus în omenire iar omenirea este cuprinsă în sinul Iubirii Nemărginite”.

Occupîndu-Se cu tragedia păcatului, Tatăl și Fiul, au decis să realizeze o lucrare complectă. Orice lucrare a diavolului să fie distrusă și orice vrășmaș să fie supus puterii și stăpînirii Fiului.

O astfel de lucrare cerea un preț înfinit. Cereea sacrificiul vieții Fiului prea iubit al lui Dumnezeu. Hristos S-a oferit să facă acest sacrificiu. El a venit în această lume și „S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros”. El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre”.

Datorită desăvîrșitei Sale iubiri atât față de Tatăl cît și față de omul căzut, Hristos S-a dat pe Sine însuși, pentru ca cei doi să poată fi aduși din nou laolaltă. Jertfa Lui s-a întins în ambele sensuri: „ea a fost”, o jertfă adusă lui Dumnezeu; și totodată „pentru păcatele noastre”. El era „Mijlocitorul între Dumnezeu și omenire, punîndu-și mîna Sa peste amîndoi”.

Venind pe acest pământ ca Mîlocitor între Dumnezeu și om, Hristos avea să împlinească o îndoită menire. Avea să aducă la îndeplinire anumite hotăriri în calitate de reprezentant al Tatălui Său, și apoi ca Unul care devenise în același timp apărătorul omului înaintea Tatălui. Despre această menire este vorba în Ebrei 3,1 după cum urmează: „De aceea frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile spre Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, Hristos Isus“. Trebuie să-L considerăm ca Apostol și Mare Preot“. Aceste amîndouă meniri, merg fără îndoială împreună în lucrarea Sa mijlocitoare.

Mai întii trebuie considerat ca Apostol. În calitate de Apostol El este Cel trimis să vorbească din partea lui Dumnezeu. Așa s-a și întîmplat. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul“. Înainte de a vorbi despre meritele jertfel Sale mîntuitoare, Hristos, are să vorbească cuvintele mîntuirii.

În acest sens, El a fost profetul despre care a vorbit Moise. „Le voi ridica un prooroc“, i-a spus Dumnezeu lui Moise — din mijlocul fraților lor, un prooroc ca tine. Voi pune cuvintele Mele în gura Lui, și El le va spune tot ce-i voi porunci Eu“. Dumnezeu avea o solie pentru lume și numai Fiul Său putea s-o aducă. Această solie trebuie să devină fundamentul oricărei neprihăniri și judecăți. Ea trebuia să pregătească în inimile celor care urmau pe Hristos, calea pentru lucrarea pe care El avea s-o facă în favoarea lor, la tronul lui Dumnezeu în cer.

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin singele lui Isus avem intrare slobodă în locul prea Sfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său; și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdei noastre, căci credincios este Cel ce a făcut jăgăduința“.

PRIVIND SPRE ADEVĂRUL PREZENT

(Continuare din pag. 5-a)

fapte bune“, „așteptînd și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“.

Toți cei ce cred acest adevăr prezent, își dovedesc credința din inimile lor prin voioasa împlinire a tuturor poruncilor lui Dumnezeu.

„Legea lui Dumnezeu este temelie oricărei reformațiuni dăinuitoare. Noi trebuie să prezentăm lumii în cuvinte clare și precise nevoia de a asculta de Legea aceasta. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu este cel mai puternic îndemn la hărnicie, economie, sinceritate și purtare cu dreptate între oameni... Aceia care ascultă cu sirguintă la glasul Domnului și țin cu bucurie poruncile Lui, vor face parte din numărul acelor care vor vedea pe Dumnezeu“. „Domnul ne-a poruncit atunci să păzim toate aceste Legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeuul nostru, ca să fim totdeauna fericiți, și să ne țină în viață, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El“. Deut. 6, 24.25.

Scopul acestui adevăr prezent care strălucește ca „o lumină într-un loc întunecos“, pentru noi și alții, este ca „lucărul de dimineată, să răsară în inimile noastre“. 2 Petru 1, 19. Noi nu vom ajunge decît la o și mai grea condamnare dacă, bine știind, că „împlinirea vremii“ revenirii Domnului Hristos este aproape, vom

neglija a desăvîrși în noi sfințenia în temere de Dumnezeu. În 2 Petru 3, 11 apostolul zice: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă“. E bine pentru noi de a căuta să avem chiar de pe acuma pacea lui Dumnezeu în inimile noastre.

Noi ne găsim în marea primejdie de a primi numai cu mintea solia adevărului prezent, fără a fi sfințiți prin el. Sîntem în primejdie de a „socoti solia drept numai un sistem de doctrine, care trebuie credute, un schelet de dogme abstracte... Poate cineva să cunoască pe de rost toate crezurile; poate să găsească în Cuvîntul lui Dumnezeu hrană pentru toate simțimintele sale; totuși nici cunoștința, nici simțirea nu sînt deajuns.

Istorisirea vieții lui Hristos a faptelor și cuvîntelor Sale, adevărul prezent al întregii solii, toate trebuie să corespundă scopului pentru care ele au fost scrise, și crezînd, să avem viață în Numele Lui.

Marea întrebare privitoare la noi este, dacă am primit noi înșine cu adevărat și în toată plinătatea ei solia aceasta. „Spiritul Sfînt trebuie să însuflețească și să pătrundă în întreaga Biserică, curățînd și cimentînd la un loc inimile. Aceia care au fost înmormîntați împreună cu Hristos prin botez, trebuie să se ridice la o viață nouă. „Aceasta este o problemă vitală. Numai aceia care au pe Hristos trăind în ei, pot da și altora solia adevărului prezent, acea

biruință deplină asupra păcatului. O viață asemenea acelei a lui Hristos, este cel mai puternic argument în favoarea soliei adevărului prezent.

„Nu e îndeajuns a poseda numai o religie legalistă, și numai forma pietății. Viața creștinului nu trebuie să fie numai o schimbare sau îndreptare a vechei sale vieți, ci, trebuie să fie o viață cu totul nouă, ca urmare a transformării naturii sale. Trebuie să aibă loc moartea față de sine și față de păcat și în același timp o viață nouă“.

Pentru ca să ajungem la această experiență, este necesară o completă predare de sine din partea noastră și lucrarea supranaturală de curățire și de conducere la biruință din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu face partea Sa de lucru de îndată ce noi ne predăm Lui, și primim folosința acestui lucru când credem faptul acesta. Aceasta înseamnă biruința prin credință.

În adîncă umilință, în predare de sine și credință, să așteptăm manifestarea puterii lui Dumnezeu, umilindu-ne și deschizînd ușa inimii noastre prin mărturisire și căință. Aceasta este lucrarea noastră azi, față de „adevărul prezent“.

Pregătirea personală

(Continuare din pag. 11-a)

mult asupra scurtimii și nesiguranței vieții; dar există o teribilă primejdie, — o primejdie nu îndeajuns de înțeleasă, — de a tot amîna ascultarea de vocea Spiritului lui Dumnezeu, și a alege tot viața cea de păcate. Căci de fapt, din cauza aceasta se produce amînarea. Dar păcatul, oricît de mic va fi considerat, nu poate fi îngăduit decît cu primejdia pierderii pe veci. Ceea ce noi nu vom birui, lucrul acela ne va birui el pe noi și ne va atrage distrugerea veșnică“.

Vom folosi noi, oare, această săptămînă de rugăciune și această ocazie nespuse de prețioasă pentru a ne pregăti în vederea întîlnirii cu Scumpul nostru Mintuitor? Vom începe noi, oare, acea pocăință sinceră și temeinică, cu mărturisire și reparare, care va atrage asupra noastră iertarea și umplerea cu puterea Duhului Sfînt?

Domnul să ajute ca aceasta să fie experiența fiecărui suflet în parte și a întregii Biserici, în general, pentru gloria numelui Său, amin.

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

In fiecare an, de la 7 octombrie la 7 noiembrie, se sărbătorește în țara noastră, „luna prieteniei romîno-sovietice“. Este necesar a cunoaște și noi stările de lucruri înconjurătoare, adică cele ce se petrec în jurul nostru, pentru a nu fi străini de realitățile existente.

Progresul, realizat în toate domeniile de către Țara Socialismului, interesează într-o mare măsură pe toți oamenii doritori de a fi la curent cu tehnica cea mai avansată. Pe lîngă acestea un fapt foarte interesant este atitudinea hotărîtă a acestei mari țări, pentru promovarea în lumea întregă a spiritului păcii și prieteniei pentru progres și prosperitate.

Faptele confirmă că atitudinea U.R.S.S. este o atitudine de pace și prietenie cu toate popoarele, știut fiind că din prietenie se pot trage numai foleose, pe cînd din vrajbă și dezbinare nu pot rezulta decît numai pagube ireparabile în toate domeniile.

Despre atitudinea de sinceră prietenie către toate popoarele care caracterizează U.R.S.S., extragem următoarele din articolul D-lui Gh. Gheorghiu-Dej:

„Popoarele țărilor socialiste sînt strîns unite între ele prin legături de prietenie sinceră care au ca temelie de nezdruncinat orînduirea socială în care puterea este a oamenilor muncii. Între țările socialiste s-au creat, pentru întîia oară în istorie, relații de deplină egalitate în

drepturi, de colaborare și într-ajutorare frățescă. Ele folosesc forme și metode variate în construcția socialistă, corespunzătoare particularităților naționale, confruntă propria lor experiență cu experiența celorlalte țări socialiste și în primul rînd cu experiența bogată a Uniunii Sovietice — primul stat care a construit socialismul, — aplicînd-o în mod creator la condițiile concrete ale țării proprii. Țările socialiste își bazează politica lor externă pe principiile suveranității, integrității teritoriale, respectării reciproce și neamestecului în treburile interne ale altor state. Ele promovează o politică de coexistență pașnică și de dezvoltare a relațiilor economice și culturale cu toate statele fără deosebire de orînduire socială. Unitatea indestructibilă între țările socialiste, în jurul Uniunii Sovietice, reprezintă o forță uriașă care exercită o influență asupra desfășurării întregii vieți internaționale“.

La înfăptuirea zilei de 23 august, zi atît de scumpă nouă adventiștilor, pentru că atunci ni s-a redat libertatea religioasă, armata sovietică a avut fără îndoială, un rol însemnat.

Pentru toate aceste motive cunoscute cît și pentru alte multe încă, pe care în spațiul nostru restrîns nu le putem enumera, se cade să ne amintim cu sentimente de prețuire despre atitudinea mării noastre vecine din răsărit și să cultivăm tot mereu sentimentul prețios al prieteniei.